

Verhale van Onder die Maroelaboom

Die Krokodille se Droom

Twee klein otters het op die rivieroewer gestaan en na die diep water gestaar.

“Ek is dood van die honger,” het Slip gesê en aan sy maag gekrap.

“Ek ook,” het Plunge gesê en met haar snorhare gespeel.

“Dink jy ons moet?” het Slip gevra terwyl hy naby die water se rand gestaan het.

“Ek weet nie. Moet ons nie vir Ma en Pa wag nie?” het Plunge gevra en ’n tree agteruit gegee.

“Ek dink nie ou Platgesig is vandag hier nie,” het Slip gesê en vooroor geleun.

“Slip, wees versigtig!” het Plunge gesmeek. “Dit is nie die moeite werd om jou lewe vir ’n krap te waag nie. Nie eers vir ’n vars, krakerige krap nie!”

“Vars en krakerig,” het Slip dromerig gesê. Hy het nog verder vooroor geleun. “Vars krap. Heerlike, krakerige krap.”

“Nee, Slip, nee!” het Plunge geskree. Sy het vorentoe gespring en hom teruggeruk.

“Wat maak jy?” het Slip uitgeroep terwyl hy opgestaan het. Hy het die modder van sy dik pels afgevee. “Kyk nou, ek is vol modder!”

“Ek wou jou net ...” het Plunge probeer verduidelik, maar ’n diep stem het haar onderbreek.

“Goeiemôre! Is dit nie ’n pragtige dag om te swem nie? Die water is vandag regtig heerlik.”

“Meneer Platgesig!” het Slip gesê. Hy het na die enorme krokodil se gesig gestaar wat uit die water na hulle geloer het.

“Sien!” het Plunge gefluister. “Dit is waarvoor ek jou probeer waarsku het.”

“O, noem my sommer Oom Platbek!” het Platgesig gesê en ’n gesig getrek. Hulle kon al sy skerp tande sien.

“Ons rivierbewoners is tog een groot, gelukkige familie. Kom julle nie vandag swem nie? Dit is regtig die perfekte dag om krappe te vang. Ek moet sê, ek dink nie ek het al ooit sulke mooi, groot, sappige krappe gesien soos dié wat ek vanoggend gesien het nie. En hulle is so mak, ’n mens sou dink hulle vra om geëet te word! Nie dat ek nou krap mag eet nie.”

“My liewe ou vrou, Tannie Snappy, dink ek het die afgelope paar maande te veel gewig opgetel. Ek mag my tande in niks anders as ’n rooibok inslaan nie. Nie eens ’n klein, sagte vlakvarkie vir nagereg nie.”

Platgesig het gesug.

“Maar ek moet erken, die dieet werk. Ek is reeds maerder en kan vinniger swem en beter stoei. Kom, spring in en dan jaag ons tot by die oorkantste oewer. Nie dat ek dink ek sal ooit een van julle blitsvinnige klein otters kan klop nie, maar ek sal graag vir julle wil wys hoe goed my dieet werk.”

“Ek moet sê, Oom Platbek, jy lyk maerder as die laaste keer toe ek jou gesien het,” het Slip gesê.

“O, dankie, my kind,” het Platgesig gesê. “Dit maak my krokodilhart sommer warm om jou dit te hoor sê.”

“Is jy mal!” het Plunge haar broer berispe. “Net verlede week het hy jou amper gevang, en nou staan en gesels jy lekker met hom. Wat dink jy gaan Ma en Pa sê wanneer hulle hiervan hoor?”

“Maar jy het hom gehoor! Hy is op ’n rooibokdieet,” het Slip gesê.

“Ja, seker, en van wanneer af kan ’n otter ’n woord glo wat ’n krokodil sê?” het Plunge gevra.

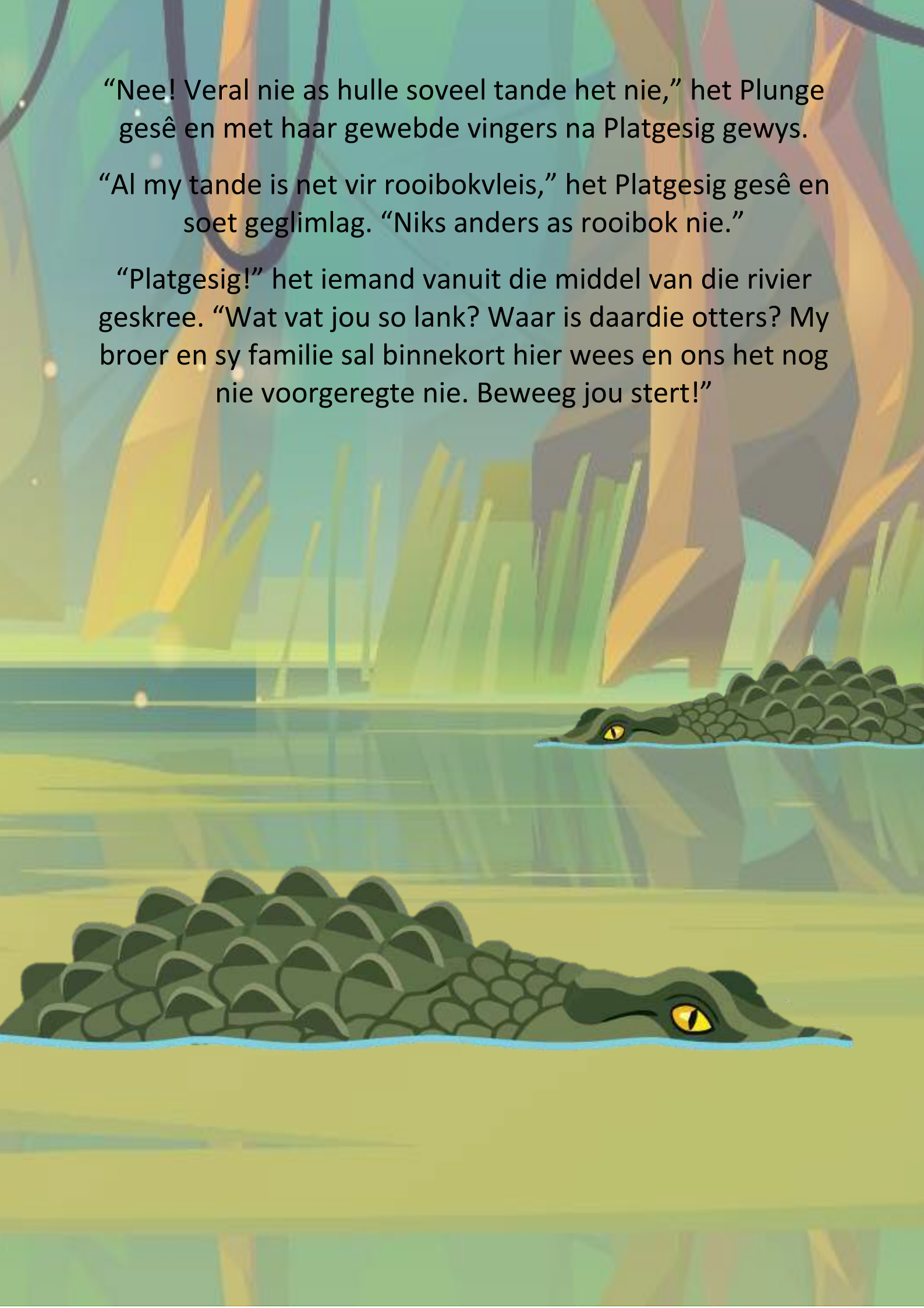
“Jy glo nooit enigiemand nie,” het Slip gesê.

“Nee! Veral nie as hulle soveel tande het nie,” het Plunge gesê en met haar gewebde vingers na Platgesig gewys.

“Al my tande is net vir rooibokvleis,” het Platgesig gesê en soet geglimlag. “Niks anders as rooibok nie.”

“Platgesig!” het iemand vanuit die middel van die rivier geskree. “Wat vat jou so lank? Waar is daardie otters? My broer en sy familie sal binnekort hier wees en ons het nog nie voorgeregte nie. Beweeg jou stert!”

“Ek kom, Snappy!” het Platgesig oor sy skouer geskree.

Hy het weer na hulle gedraai en gesê: “Tannie Snappy se broer en sy familie kom kuier. Hulle is sulke liefdevolle, goedhartige krokodille. Hulle raak aan niks anders as gras nie. Hulle sal baie graag al die rivierbewoners wil ontmoet. Wat sê julle, wil julle nie kom halo sê nie?”

Skielik het 'n klippie Platgesig reg tussen die oë getref.

“Bly weg van ons kinders, jou modderbek!” het Pa geskree.

Nog 'n klippie het die krokodil op die punt van sy neus getref.

“Maak dat jy wegkom, jou skubberige gedierte!” het Ma geskree.

“Grrrr!” het Platgesig woedend gebrul. Hy het sy stert op die water geklap. Slip en Plunge het terug gespring toe die golf water hulle tref.

“Ek sal julle nog kry, julle sal sien,” het Platgesig gesis.

“Vroeër of later sal julle in die water moet kom. Ek sal vir julle wag.”

“Ritselende riete! Wat het julle gedink?” Pa was baie ontsteld.

“Hoe kon jy met daardie knipbek staan en gesels?” het Ma gevra. Sy het haar hand oor haar hart gesit. “Jy was amper krokodilkos.”

“Ek het vir Slip probeer waarsku,” het Plunge gesê, “maar hy wou nie luister nie.”

“Dan vang julle krappe op die rivieroewer,” het Pa hulle berispe. “Moet nooit in die water klim as daar dalk ’n krokodil rondsluip nie.”

“Maar daar is altyd krokodille in die water,” het Slip gekerm. “Wanneer sal ons ooit ’n kans kry om te swem? Die grootste krappe is op die rivierbodem. Ek wil swem en duik en krappe vang. Nie soos ’n muishond op die rivieroewer rondsluip nie.”

Ma het hardop gesug. “Ons verstaan, my kind, maar jy kan nie jou lewe net vir pret in gevaar stel nie. Nie een van ons kan nie.”

“Ag, as die krokodille maar net nie altyd in die water was nie,” het Plunge gesê. “Dink net hoe wonderlik ons lewens sou wees.”

“Dit help nie om van ’n rivier sonder krokodille te droom nie,” het Pa gesê. “Drome gaan nie ons mae vol maak nie. Kom ons gaan soek iets om te eet. Daar moet êrens ’n paar klein krappe op die rivieroewer wees.”

Daardie aand, terwyl die otters na die sterre gekyk het, het Slip gesê:

“Kyk, daardie sterre daar lyk soos ’n krap.”

“En daardie sterre daar lyk soos ’n groot rivier vol krappe,” het Plunge gesê en sag gekreun. “Vars, krakerige krappe.”

“Al waaraan julle ooit dink, is krappe,” het Ma gesê.

“Ons is nog steeds honger,” het Slip gesê.

“Daardie wolk daar lyk nes ’n honger krokodil,” het Pa gesê en die kleintjies waarskuwend aangekyk.

“Hmmm, Platgesig sal daarvan hou,” het Uil vanuit ’n boom gesê. Sy het na die sterre gestaar.

“’n Krokodil wat soos ’n wolk deur die lug sweef ...”

“Goeienaand, Uil,” het die otters gegroet.

“Dink jy ou Platgesig wens hy was ’n wolk?” het Plunge gevra.

“Not a cloud,” answered Owl. “But a flying crocodile. He told me so himself one night. He said it is every crocodile’s dream. Apparently they are very jealous of the ducks who can swim and fly.”

Slip shook his head. “Can you imagine what a terrible time all the other animals on land would have.”

Mum nodded. “Yes, now we know things could be much worse.”

Die volgende dag was dit baie moeilik. Terwyl die ander op die rivieroewer na krappe gesoek het, het Plunge gedink aan wat Uil gesê het.

As krokodille kon vlieg, sou daar tye wees wanneer daar geen krokodille in die rivier was nie. Dan kon die otters duik en krappe vang sonder dat iemand hulle pla.

Dit sou wonderlik wees.

“Sjoe, dis warm,” het Slip gesê. “Kyk net hoe flikker die aarde van die hitte.”

“Ja,” het Plunge gesê. “Daardie bome daar lyk asof hulle in die hittegolf sweef.”

“Het jy gesê sweef?” het Slip gevra met ’n vonkel in sy oë.

“Ja ... dink jy wat ek dink?” het Plunge glimlaggend gevra.

“Kom ons gaan vertel vir Ma en Pa van ons plan.”

Die volgende dag was dit bewolk, maar die dag daarna was dit weer baie warm. Presies die soort dag waarvoor die otters gewag het.

Net voor dagbreek het Pa oor die klipperige oewer na die ander kant van die rivier geglip. Daar het hy geduldig vir die regte oomblik gewag.

Toe die dag op sy warmste was, het die ander drie otters op die rivieroewer gestaan. Hulle het gemaak asof hulle Platgesig in die water nie sien nie.

“Is vlieg regtig lekkerder as swem, Mamma?” het Plunge hardop gevra.

“O, baie lekkerder,” het Ma geantwoord. “Maar sjuit, nie so hard nie. Ons wil nie hê die krokodille moet daarvan uitvind nie.”

“Maar is dit nie moeilik nie?” het Slip gevra.

“Nie as jy genoeg oefen nie,” het Ma geantwoord. “Die geheim is om in die son te staan en baie hard te konsentreer. Uiteindelik sal jy begin sweef. Kyk, Pa het nou net daar oorkant begin sweef.”

Pa het in die helder sonlig op die oorkantste oewer gestaan.
Dit het gelyk asof hy in die hittegolf sweef.

“O, ek kan nie wag om te leer hoe om te sweef nie,” het
Plunge opgewonde gesê.

“Maar onthou net,” het Ma gesê. “Die krokodille mag nooit
hiervan uitvind nie. As hulle geweet het hoe maklik dit is om
te sweef, sou hulle dit ook wou doen. Dit moet ons klein
geheim bly.”

Platgesig het in die rivier geglimlag. Wag net totdat die ander krokodille hiervan hoor, het hy gedink en skelm gelag.

Die volgende dag was daar skaars plek om op die klipperige oewer te beweeg. Die krokodille het van dagbreek af in die son gelê en bak. Hulle het baie hard gekonsentreer.

“Sweef jy al, Snappy?” wou Platgesig by sy vrou weet.

“Bly stil, Flatty!” het sy hom toegesnou. “Ek probeer konsentreer.”

Teen die middag was die krokodille bloedig warm. Hulle het baie lomerig en duiselig van die hitte gevoel.

Skielik het Ma uit die rivier geskree: “O nee, kyk! Die krokodille begin sweef! Wie het hulle van ons geheim vertel?”

“Dit is waar!” het Platgesig uitgeroep, duiselig van die hitte. “Ek kan dit voel. Ek sweef. Ek sweef!”

“Ons ook!” het die ander geskree. “Ons
sweef! Ons sweef!”

“O, Mamma! Kyk, al die krokodille sweef so
mooi!” het Plunge uitgeroep terwyl sy
aan ’n vet krap in die rivier geknibbel het.

“Daardie skelms!” het Slip geskree. “Nou sweef hulle selfs beter as ons!”

Toe het hy met ’n groot glimlag op sy gesig onder die water ingeduik om nog ’n groot, krakerige krap te vang.

Sedert daardie dag hou krokodille daarvan om in die son te lê en bak. Hulle glo almal steeds dat hulle kan sweef.

En die otters moedig hulle aan, want terwyl die krokodille op die oewer lê, het die otters die hele rivier ure lank vir hulself.

“O, ek haat krokodille,” sê Tannie Jiggle-Jowl en ril.

“Maar dit is te verstane, Jiggles,” sê Oom Fiddle-Foot.

“Daardie krokodil het jou mos daardie dag amper opgeëet.”

Die ouer bobbejane knik. Die meeste van hulle was daar toe Tannie Jiggle-Jowl uit die boom langs die rivier geval het – reg bo-op ’n groot krokodilwyfie.

“Was dit toe Tannie Jiggle-Jowl haar snaakse dansie geleer het?” vra Tiny-Toes.

“Watter snaakse dansie?” vra Tannie Jiggle-Jowl. Sy is duidelik geïrriteerd.

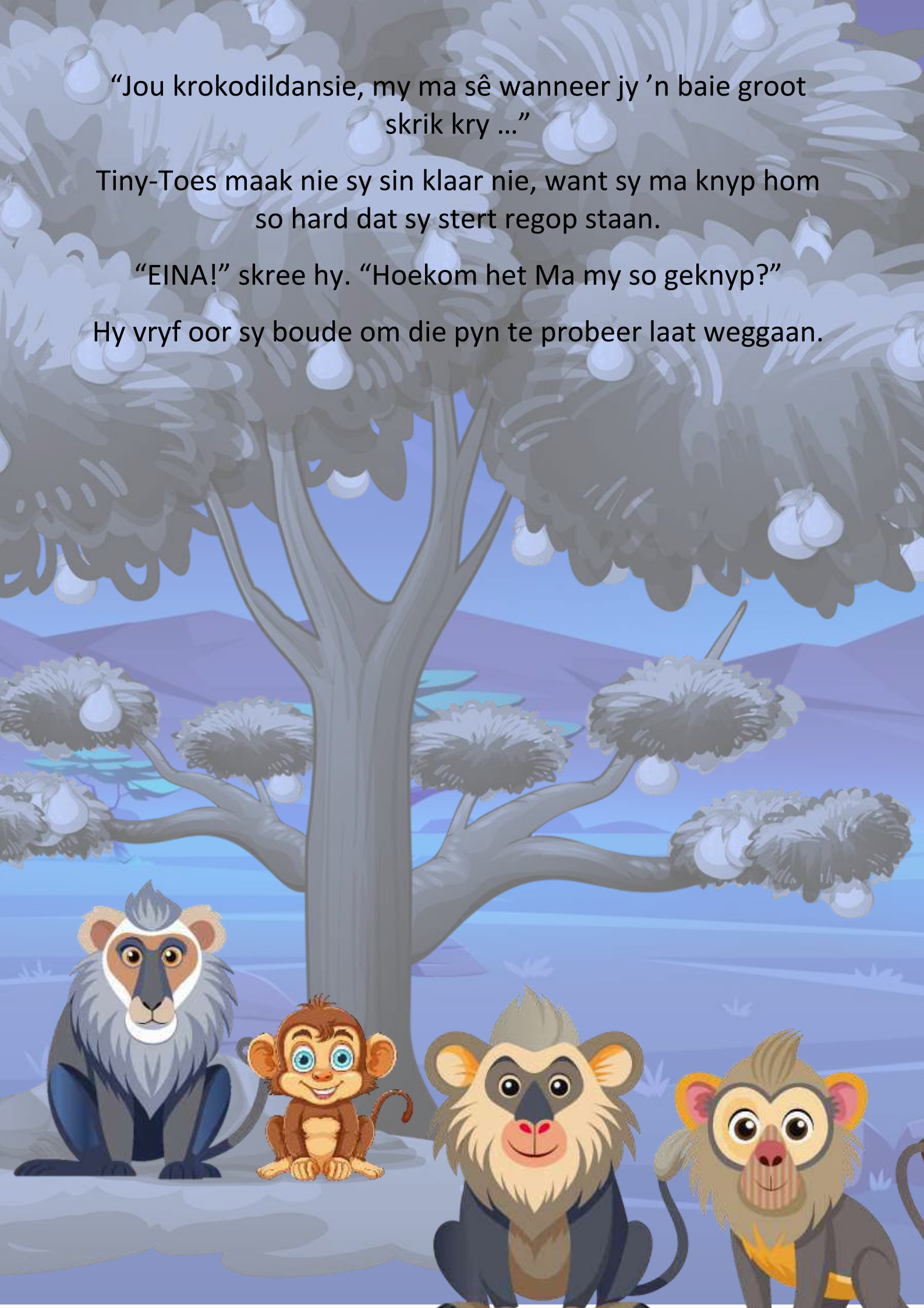

“Jou krokodildansie, my ma sê wanneer jy ’n baie groot skrik kry ...”

Tiny-Toes maak nie sy sin klaar nie, want sy ma knyp hom so hard dat sy stert regop staan.

“EINA!” skree hy. “Hoekom het Ma my so geknyp?”

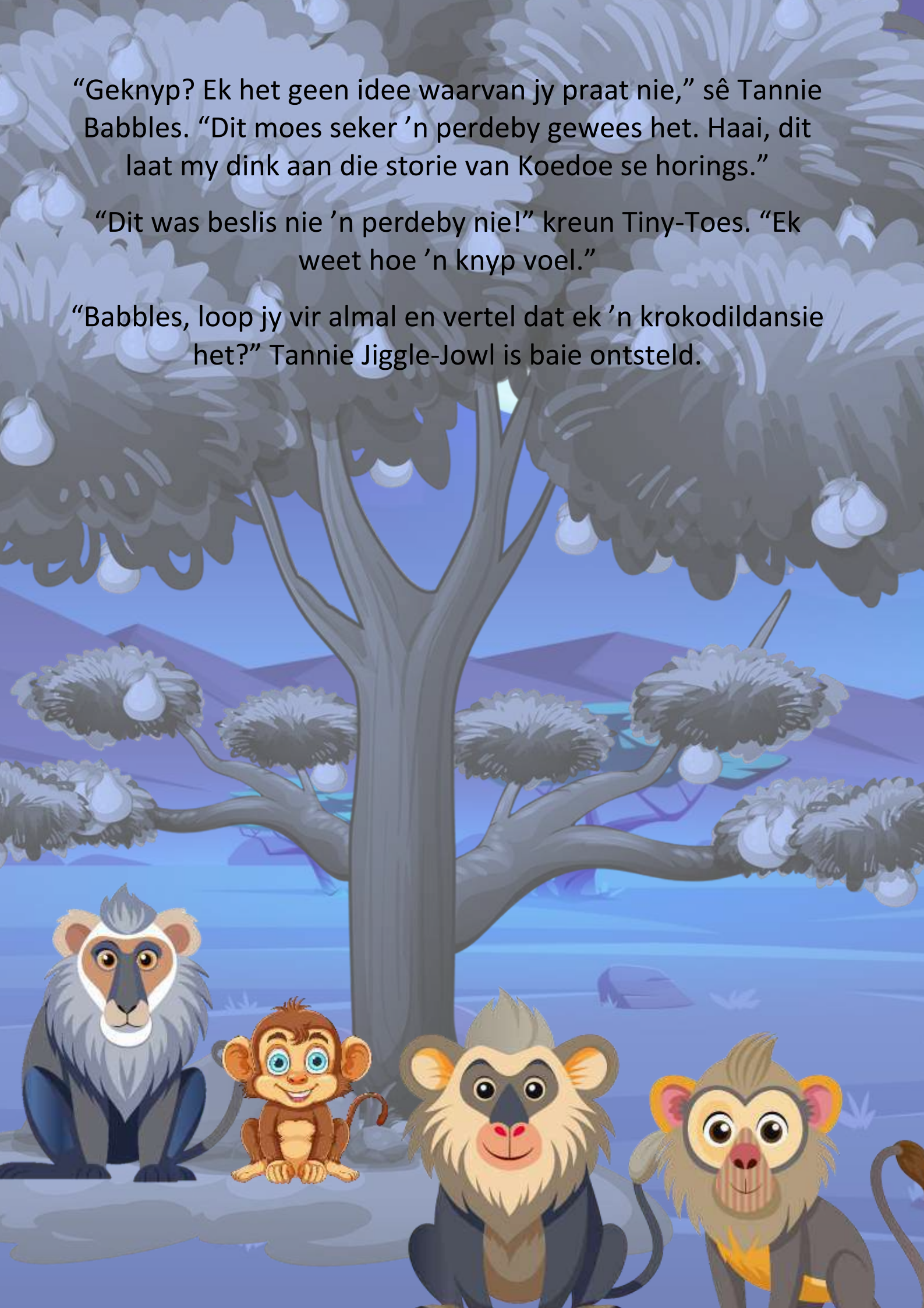
Hy vryf oor sy boude om die pyn te probeer laat weggaan.

“Geknyp? Ek het geen idee waarvan jy praat nie,” sê Tannie Babbles. “Dit moes seker ’n perdeby gewees het. Haai, dit laat my dink aan die storie van Koedoe se horings.”

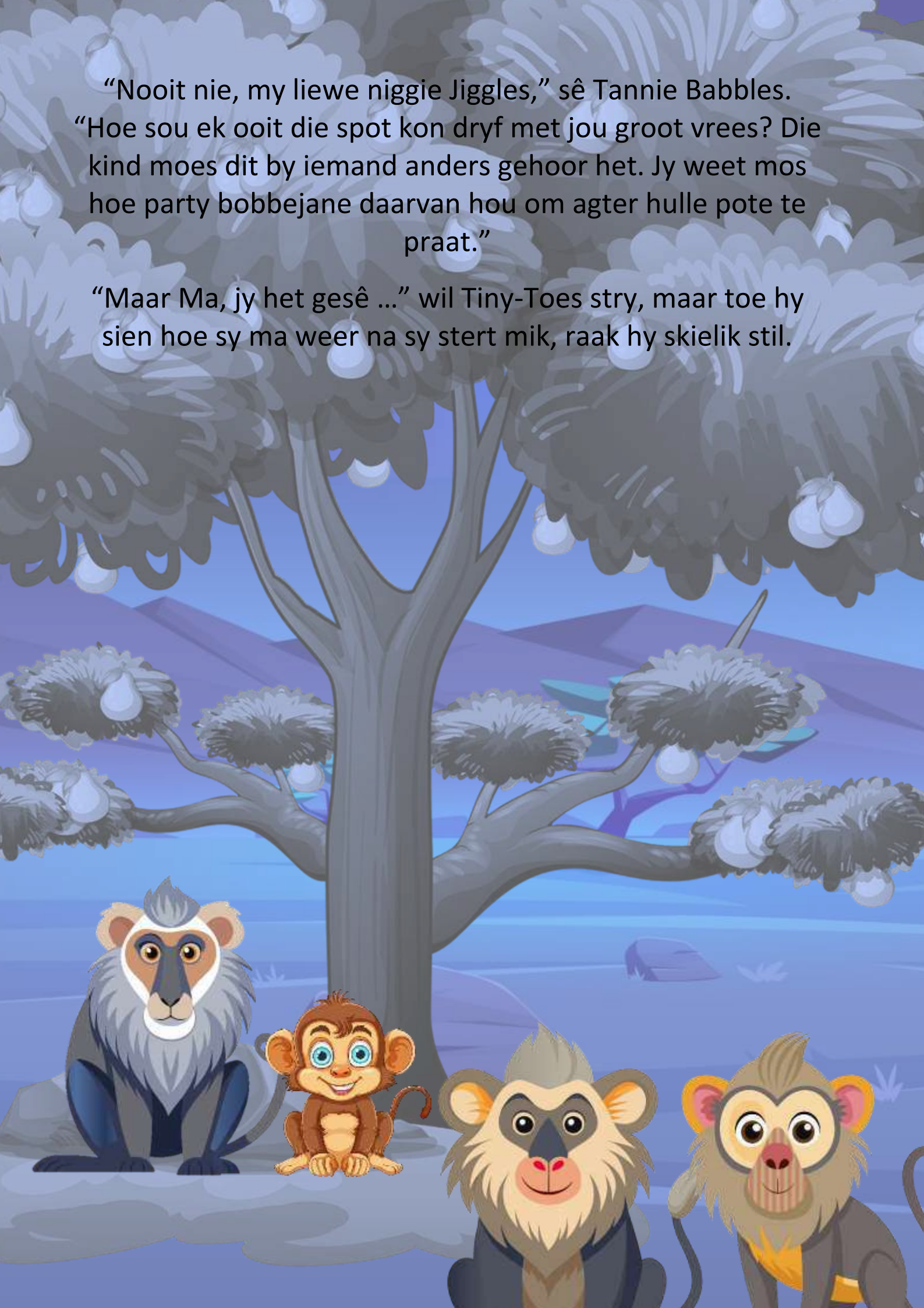
“Dit was beslis nie ’n perdeby nie!” kreun Tiny-Toes. “Ek weet hoe ’n knyp voel.”

“Babbles, loop jy vir almal en vertel dat ek ’n krokodildansie het?” Tannie Jiggle-Jowl is baie ontsteld.

“Nooit nie, my liewe niggie Jiggles,” sê Tannie Babbles.
“Hoe sou ek ooit die spot kon dryf met jou groot vrees? Die kind moes dit by iemand anders gehoor het. Jy weet mos hoe party bobbejane daarvan hou om agter hulle pote te praat.”

“Maar Ma, jy het gesê ...” wil Tiny-Toes stry, maar toe hy sien hoe sy ma weer na sy stert mik, raak hy skielik stil.

“Eendag lank gelede het Koedoe nie sulke gedraaide horings gehad nie,” sê Tannie Babbles.

“Koedoe se horings was lank en reguit.”

“Party bobbejane het geen respek vir ander se vrese nie,” sê Tannie Jiggle-Jowl terwyl sy Tannie Babbles aangegluur.

“Koedoe was baie trots op sy reguit horings,” gaan Tannie Babbles sorgeloos voort.

